

Publicerad 2019-10-26 15:10 av TrollTörnTrappan

inräknas även såsom Astronaut 13. Tjugosjätte o sista episoden i en stafettskrivning med Nanna X om en uppdiktad studiecirkel... vari hennes föregående parallell kan läsas här :

<https://www.poeter.se/Las+Text?textId=2256466>

StudieCylindern (stafett: Z)

Zeppelinarna lyser lugnt med sin frånvaro. Emellertid vår magister Zetterström syns snurra mot natthimlen, på väg någonstans mellan hustak och stjärnor. Måhända är magistern i färd att fullkomligt lämna grottgångarnas skolbyggnad, för att snarare tjänstgöra vid världsrymdens universitet??? Vi tolv vuxna elever har tagit farväl av hans långa cylinderkorridor, efter en dag som tycktes längre än en hel termin.

Zebra den tredje - så löd mitt tacknamn i egenskap av agent och tillika student. Ypsilon och Xantippa kommer jag knappast träffa igen, men vi hann åtminstone laga historiska pjäser. Samt testa framtida spel över en Drei Martini. Jag vet varken hur Arthur Z. övertog gruvan eller valde ut vår arkeosofiska cirkel. Bara fullgjorde mitt uppdrag att övervaka lektionerna, genom en glasmosaik som egentligen var mer vardaglig än mysteriös. Nu kliver jag slutligen ut i den tomma staden. Åter allena!

Sakta landar på min lilla hatt ett par höstlöv, garnerade med singlande snöflingor. Tänker rodnande på September & Ottobre, hoppas de lyckas syresätta sin speciella kärlek även härute. Novembla virvlar några huslängor bort. Såvitt jag kan se har hon ingen pianist i sällskap. Istället måste det varit den andaktsfulla Agnes som lade beslag på Adrian - emedan hon kunde sjunga så ungdomligt kanske ackompanjetören aldrig märkte att Agnes varit pensionär i trettio år...? Under första timmarna sneglade Adrian mot Zanna titt som tätt, men hennes penseldrag visade sig alldeles för ivrigt naiva för hans harmoniska smak att hänga med i någon längre stund.

Sällsamt surreelt därinne i studieförbundets cafébar, fick vi bevittna hur den superakademiska Zetterström började rotera, starkare än någonsin... för att försvinna ut genom takluckan. Tycker mig skymta även den bortsprungna Miranda däruppe i det svarta, som en fjärran måne. Undrar om Hugos höjdrädsla skulle ha hindrat honom från att bli astronaut? Det är väl knappast att bestiga rymderna man känner panik inför - det är nog att behöva krascha mot jorden igen?!? Snarare såväl cellskräck som torgskräck torde bli mer

uppenbara risker att fasta i, för den som har satt sig i skeppet på riktigt...

Saknaden efter vår psykedeliska kurs, samtidigt så spiknyktert rotad i gammalt hederligt trä och sten, glas och ben... ja, en djupt stingande saknad välver sig över min simpla hatt. Fäller upp kragen på denna trenne trenchcoat - tänker jag borde bett Veronique att vintervirka den. Nåväl, hon fick ju alltmer fullt upp med sin blivande karl träslöjdaren. Jag iakttog minsann hur Claes-Thomas karvade in "V" i varje bänks ryggstöd, så att någon av dem skulle bli "W". Visserligen ett charmigt tilltag - fast plankmannen fattade nog aldrig hur bänkarna skiftar bokstäver efter hur man känner, med automatisk magi. CAZ var blott studieförbundets föreslagna utgångsläge, som efterhand tog sig fler kombinationer än varken Hugo eller vi detektiver hann notera.

Säkert borde jag ha försökt närma mig Xantippa ändå - på vårt kryptiska spelbräde kompletterat hennes fyrfota samling med något trefota djur?!? Eller åtminstone testat om Zannas målade steg verkligen gick att klättra på, dvs även för oss allvarligt menade student-agenter...? Tydligen vid sin port har Novembla nu stannat - en halv evighet rotar det mörka yrvädet efter sina nycklar. Likafullt tar jag ingen chans att konversera med henne - smyger bara artigt förbi. Ännu en värmevåg drar rakt igenom mitt frysande hjärta, innan dessa ensamma steg flyr hemåt... trots allt tryggt under stjärnkupolen.